

[Korsgaard.]

som tidligere, hvor man kunde sige imod de indirekte Skatter, at de i saa høj Grad virkede paa Familier med mange Medlemmer. Denne Argumentation kan aldeles ikke med Rimelighed anvendes overfor Luksusbeskatningen, idet der ikke er nogen som helst Nødvendighed for overhovedet at bruge disse stærkt udprægede Luksusgenstande, og det altsaa for saa vidt kommer til at ligge i de paagældende Familiers Haand helt og fuldt at unddrage sig disse Skatter.

Jeg maa altsaa hævde, stik imod hvad man vil mene fra demokratisk Side, at de direkte Skatter paa ingen Maade er nedsat saa meget, som de burde være, siden Krigens Tid. Man vil jo nok sige — og det blev da ogsaa sagt i Gaar af det ærede Medlem Hr. Borgbjerg —, at vi fra konservativ Side har vor Medskyld i, at de direkte Skatter er blevet, som de nu en Gang er. Det er igen en Sandhed, som ret beset ikke er nogen Sandhed, thi det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ved jo saare vel, at i Politik gør man ofte noget, som man ikke finder godt, for at undgaa noget, som man finder endnu værre. Ved en nærmere Undersøgelse af det konservative Folkepartis Stilling til den direkte Beskatning vil det ærede Medlem Hr. Borgbjerg sikkert blive klar over, at vi fra vor Side altid har ment, at den direkte Beskatning, for saa vidt som den skal gælde for normale Tider, er kommet alt for højt op; vi har ikke kunnet forhindre dette, og vi har endda været stillet overfor Muligheden af, at den kunde blive endnu værre, og saa har vi altsaa solgt vor forholdsvise Velvillie mod, at dette ikke blev gennemført — det er de politiske Arbejdsvilkaar, saadan som de nu en Gang er, naar man ikke har Flertal, og dem maa man bøje sig for — men deri at lægge, at vi i synderlig Grad maa bære vort Medansvar derfor, det kan jeg ikke anerkende Rigtigheden af. Vi mener, som sagt, og har længe ment, at den direkte Beskatning er for høj; vi er naturligvis klare over, at den direkte Beskatning i Perioden 1920—24 paa enkelte Punkter blev noget forbedret under den nuværende højtærede Finansministers Ledelse, men vi har aldrig paa det daværende Tidspunkt givet Udtryk for, at den Forbedring, der fandt Sted, var tilfredsstillende; vi har ment, den var bedre end ingenting, og derfor har vi naturligvis taget den. Men hvad der navnlig maatte glæde os i Perioden 1920

—24 i Relation til den direkte Beskatning, er en Udtalelse, som den højtærede daværende og nuværende Finansminister under en Trediebehandling af Tillægsbevillingsloven fremsatte for 3—4 Aar siden, angaaende hvilke Skatter man eventuelt skulde lette, naar der overhovedet blev Mulighed for at lette Skattetrykket — jeg maa naturligvis antage, at det ikke alene var en personlig Mening, han udtalte, men at det ogsaa var paa Partiets Vegne, at han gjorde den Anskuelse gældende — at de Skatter, der først og fremmest maatte lattes, naar man i det hele taget kom til at staa overfor at kunne lette Skatter, maatte være de direkte Skatter. Der kom saa en Tid, hvor der overhovedet ikke var nogen Mulighed for at lette Skatter, og saa var der vel for saa vidt heller ikke noget at sige til, at de direkte Skatter ej heller blev lettet. Vi fik jo ogsaa en Periode en socialdemokratisk Regering, og i en saadan Periode kunde vi naturligvis ikke fra konservativ Side vente, at de direkte Skatter vilde blive lettet, men jeg kan dog paa den anden Side ikke tilbageholde en Bemærkning indeholdende nogenlunde det samme, jeg har sagt ved tidligere Lejligheder, om, at de Forslag, som blev fremsat under den socialdemokratiske Regering til Revision af den direkte Beskatning, indirekte havde sin store Interesse derved, at de ikke forværrede de Forhold, vi havde, og da vi jo, som jeg ogsaa tidligere har haft Lejlighed til at bemærke, er fuldkommen sikre paa, at det socialdemokratiske Parti ikke vilde vige tilbage for agitatorisk her i Folketinget at fremsætte Skatteforslag, der fuldt ud var Udtryk for, hvad de mente man kunde byde den direkte Beskatning, tror jeg, at man deri, at de altsaa desuagtet ikke fremsatte Forslag, der forværrede Forholdene, tør lægge, at den socialdemokratiske Regering siddende med Magten erkender, at den direkte Beskatning, som vi har i Øjeblikket, er saa høj, som den overhovedet kan taale at være.

Naar saaledes selv Socialdemokraterne maa erkende, at det ikke gaar an at gaa højere op, er det formentlig saare let forstaaeligt, at man fra konservativ Side mener, at vi er alt for højt oppe, og det har ogsaa, som jeg allerede har sagt, været med Tilfredshed, at vi har konstateret, at den højtærede Finansminister allerede for 3 Aar siden var af den samme Opfattelse. Den seneste Tid har da ogsaa været svanger med Antydninger af, at naar vi fik vor statsfinansielle Balance i Orden, kunde man